

PARLEM DE CUINA

14 de febrer, dia del enamorats

Demà diumenge és San Valentí, el dia dels enamorats, i deixant de banda les connotacions comercials que certs sectors li han conferit; el cert és que la primera referència que es pot trobar de la relació d'aquest dia amb l'amor data de l'any 1300, en uns escrits de poeta l'anglès Geoffrey Chaucer.

Demà seran moltes les persones que regalaran algun present a les seves parelles: una rosa, un llibre o un àpat romàntic, i perquè no, fins hi tot afrodisíac.

La cuina està plena de mites sobre els aliments amb propietats "amoroses". Alguns dels ingredients més famosos amb aquestes propietats són la xocolata, les fraules o el cava, i altres més desconeguts com els espàrrecs o els plàtans. No està de més, però, recordar que moltes d'aquestes propietats tenen un fonament poc científic i estan basades en creences populars i precisen de la intervenció de la imaginació per assolir tots els seus objectius.

Sigui com sigui, l'ambient càlid d'un sopar romàntic fa trontollar i tremolar de passió i pot fer que el cor més exigent i dur es rendeixi als peus del romàntic cuiner o cuinera.

Ingredients "romàntics":

Espàrrecs: els espàrrecs formen part de moltes llegendes, de fet en el segle XVIII, a Europa, era tradició que durant les cerimònies de noces els nuvis mengessin espàrrecs.

Plàtans: apart del joc que pot donar la seva forma, algunes investigacions científiques destaquen la seva riquesa en certs enzims que ajuden al rendiment amatori masculí.

Caviar: es tracta d'uns dels aliments "sensuals" més mitificats pel cinema i per l'alta cuina, si bé és cert que conté una gran quantitat de zinc que estimula la producció de testosterona.

Cava: sens dubte "la beguda de l'amor". El consum moderat d'alcohol, en general, ajuda a rompre les inhibicions i pot ajudar a establir relacions que d'altre manera serien més complexes.

Xocolata: ja els antics asteques i maies el tenien per a l'aliment dels Déus. Durant alguns segles va ser prohibit el seu consum als convents, per mor dels "desajustament" que provocava a les no-

vícies.

Ginseng: aquesta arrel és l'estrella dels aliments afrodisíacs. Consumit ja fa més de 5000 anys als països asiàtics. És un vasodilatador i estimulador del sistema nerviós. Comparteix esglau afrodisíac, que no científic, amb altres delícies asiàtiques com les aletes de tauró o els genitals de tigre.

Gambes: pot ser que les gambes com tot el marisc en general sigui afrodisíac per el seu contingut en zinc, com en el cas del caviar, o perquè la mateixa Afrodita, deessa de l'amor, luxúria, bellesa i prostitució sorgí de l'escuma del mar quant el déu Cronos va matar al seu pare i llançà el seus genitals a l'oceà. Vosaltres triau l'explicació que més us "atreui".

I com que l'espai comanda deixo la llista aquí, però la podríem continuar parlant de les ostres, les tòfones, la mel o de la vainilla; que deixarem per properes trobades "amoroses".

Amanida romàntica:

Ingredients:

1 manat d'espàrrecs verds.

250 grams de tomàtiques xerri.

50 grams de rúcula.

300 grams de gambes bullides i pelades.

1 cullerada de mostassa de Dijón.

1 cullerada de mel.

Sal, pebre bo, oli d'oliva verge i unes gotes de suc de llimona.

Elaboració:

Bullirem els espàrrecs uns 5 minuts fins que estiguin tendres, però amb un toc cruixent a la boca. Els treurem de l'aigua i els refredarem ràpidament i així conservarem el seu color verd ben viu. (Podem submergir-los dins un bol amb aigua i glaçons de gel).

Posarem els espàrrecs talladets amb la resta d'ingredients dins un bol (rúcula, xerris i gambes) i o tremparem amb la mostassa, la llimona, la mel, l'oli, la sal i el pebre bo negre. Servirem acompanyat d'unes torrades, dues copes de cava, unes espelmes i un poc de música.

Bon profit i felicitat dia de Sant Valentí, Virgínia.

Joan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Corrupció, fer bugada i mesclar ous amb caragols

Quan escric això, ha esclatat la tempesta tant temps anunciada. Tots els consellers d'UM del Govern Balear cessats i expulsats del Govern. Els diversos casos de corrupció: Can Domenge, Operació Maquillatge i Voltor; amb la detenció de l'ara exconseller de Turisme Miquel Nadal, ha estat la gota que ha fet vessar el tassó. Sembla que entre els casos de corrupció dins d'UM i els altres del PP: Palauet, Palma-Arena, CDEIB amb els pots de Cola-cao, s'està creant una manca de confiança de la ciutadania cap als polítics. És trist i de vergonya que segons quins gestors de la cosa pública, hagin emprat els seus càrrecs com a catapultes pels seus propis interessos i anar augmentant el seu patrimoni personal de manera il·lícita.

Em sembla que els dos fiscals anti-corrupció no se'n puguin sortir de la feinada que els hi ve a sobre i a lo millor se n'hi hauria d'afegir algun més, per donar-los suport.

Altres casos de corrupció s'estan destapant com també a Montroi (País Valencià, malgrat el terme els faci sortir bullofes a més d'un) el batlle Javier Carrión del PP i sis detinguts més per un presumpte delictes de prevaricació i sembla haver donat llicències d'obres baix suborn; com podeu comprovar les telenotícies són prou sucoses i donen molt de si. Ah, que se m'oblidava, el tema del monòlit feixista de la Feixina, homenatge als mariners morts del cuirassat Baleares; la batllessa de Palma Aïna Calvo i l'equip han actuat d'una manera políticament correcta, encendre una espelma a Déu i l'altre al Diable, per si des cas, o sigui que el monument feixista no serà esbucada, se li farà una espècie de rentada de cara, i una sessió de maquillatge (res a veure en l'operació contra la corrupció, que porta el mateix nom) a la història. llevant l'escut preconstitucional de l'aguirot o voltor (no ho sé), i posant una placa que recordarà a tots els morts de la guerra incivil. Al meu parer és mesclar ous amb caragols.

Mai un monument erigit per la dictadura franquista, pot ser considerat un recordatori de les víctimes del bàndol republicà, que foren les que defensaren el model d'estat triat a les urnes democràticament. Un monument erigit pels qui provocaren un cop d'estat contra la República, que desemboca amb la guerra de tres anys i tot els posteriors quaranta anys de foscor, represàlies, assassinats, i esbucament de la dignitat dels que perderen (perdè-

rem) la guerra; en absolut té l'adequat simbolisme per a convertir-se en un memoràndum de tots els morts. Per a mi és un sense sentit i un no voler agafar el bou per les banyes.

Si abans els octubres, millor dit les tardors eren conflictives, a vegades he pensat que passat l'estiu, qui més qui manco retornava a la tardor amb les piles carregades; doncs ara és l'hivern el que es presenta prou conflictiu, inclosiu el temps: nevades a dojo, carreteres tancades, pobles aïllat, tempestes tropicals, malgrat estar més a prop d'Àfrica que d'Europa, em refereix a les Illes afortunades.

Aena trenca les negociacions amb els controladors aeris. O sigui, els plats trencats els pagaran els viatgers aquesta setmana santa, si ells es decideixen a fer vaga. Sembla que no serà així. L'executiu Espanyol ha aprovat un decret "manu militari" que intenta resoldre la situació. Una altra moguda!

I a tot això el partit de l'executiu espanyol sembla que està fent una política econòmica de dretes, carregant tot el pes de la crisi a la classe treballadora. I em direu què et ve d'estrany si sempre ha ocorregut el mateix? Vos responc que si, però un espera que quan governa un partit amb les sigles que porti una "S" de socialista, hom no s'ho acaba d'explicar i se'm fa més difícil de comprendre i també de pair.

A caram, per reflotar els bancs, es fa amb doblers públics (tret dels impostos sobre les nostres esquesques), per adobar l'increment del dèficit, torna-m'hi torna-hi; els bancs que s'ho miren amb lupa a l'hora de deixar doblers a les petites i mitjanes empreses, llavors com crear llocs de treball? i si el tema d'augmentar dos anys de treball fins als 67 per poder-se jubilar amb el cent per cent de la pensió. O sigui un poquet més de plusvàlua pel gran capital. I menys temps per gaudir dels anys de jubilació. Vos asseguro que

Mai un monument erigit per la dictadura pot ser considerat un recordatori a les víctimes del bàndol republicà, que foren les que defensaren el model d'estat triat a les urnes

amb una rebaixa substancial de sou i pensions a tota la classe política, del darrer fins al primer, recursant les despeses de protocol, mirant el cèntim, perquè no se'n tudàs ni un i retornant els corruptes tot el que han robat, possiblement no seria necessari llevar un dret als treballadors per garantir el sistema de pensions. També revisaria les pensions que cobren i de quina manera els polítics, que aquesta n'és una altra.

Arreplec una informació del diari digital "Singular digital. Cat": "Actualment, i després de la rectificació del govern espanyol, un ciutadà ha de cotitzar com a mínim 15 anys si vol tenir el dret a cobrar una pensió quan es jubili. En canvi, un diputat o senador té garantit el 80% de la pensió màxima i després d'onze anys de servei a les Cambres podrà cobrar el total de la pensió més alta que actualment se situa en els 2.460 euros al mes. Si no s'és polític cal cotitzar 35 anys i els últims 15 al màxim per gaudir d'aquesta mateixa pensió." Hi afegeix un altre paràgraf, que indigna una mica: "Hi ha més diferències entre els polítics i el ciutadà del carrer. Mentre qualsevol no pot compatibilitzar pensions, ministres, diputats o secretaris d'estat, poden tenir-ne dues i fins a tres tipus de pensions diferents. És el cas de l'exvicepresident econòmic, Pedro Solbes, que cobra la seva pensió com a exministre, però també pel seu càrrec al Parlament Europeu".

Què vos sembla, qui realment s'hauria d'estrènyer el cinturó? A vegades em sembla que el món com el concebem, amb els sistemes econòmics inclosos, es troba a punt de rebotar o parlant groller, que a vegades és bo per buidar el gavatx, a punt de fer un pet.

Podria escriure més coses que han passat durant aquest començament de febrer, però em sembla que ja n'hi ha prou.

A vegades a un li ve un atac de mandra, i té la sensació que predica en el desert. Menys mal que tinc amics i amigues, que quan em venen aquests moments de desànim, m'empitgen a continuar amb els seus comentaris; cosa que és molt d'agrair. I així ho faig, ja que les ditades de mel, són molt bones per la salut.

Josep Bonnín

